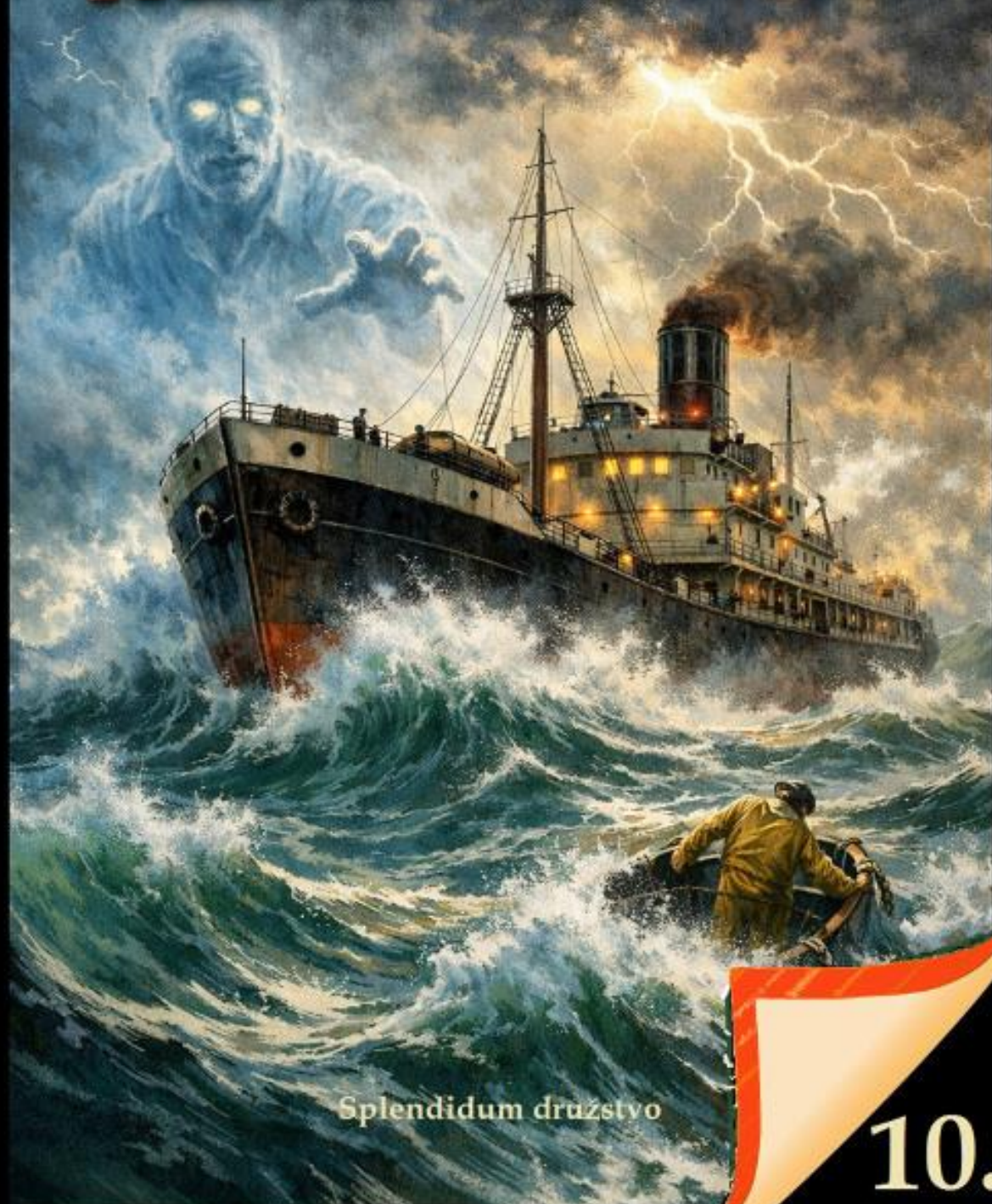

HLAS V MLZE

Splendidum družstvo

10.

HLAS V MLZE

Copyright © Kolektiv autorů, 1923

Cover © Splendidum družstvo, 2026

Translation © Alena Adamcová, 2026

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2026

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-468-4 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-469-1 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-470-7 (PDF)

Z amerického originálu *Weird Tales, Volume 1, Number 4, June, 1923: The unique magazine by Various* přeložila Alena Adamcová.

Obsah

Hlas v mlze od Henryho Leverage.....	3
Večerní vlci od Paula Ellswortha Triema.....	19
Jack o' mystery od Edwina Maclarena.....	61

Hlas v mlze od Henryho Leverage

Seriphus byl desetitisícový oceánský tanker s rovnou přídí a jeho historie byla typická pro lodě postavené na řece Clyde — jedna plavba sem, druhá tam, pronájmy podivným ropným společnostem, benzín do Brazílie, surová ropa mířící do Asie a jednou také spěšné volání do jakéhosi nevyslovitelného egejského přístavu, kde Seriphus zasáhl proti Turkům během jejich nepokojů po Velké válce.

Obyčejnost a rutina — plavby po obchodních trasách — opustily Seriphus ve chvíli, kdy Ezra Morgan, hlavní kapitán ve službách Williama Henningaye a syna, převzal tanker a zamířil do podivných východních moří, nakládal ropu v Kalifornii a vykládal ji ve stovkách neznámých přístavů.

O Ezru Morganovi se říkalo, že má odvahu severana a šetrnost yankeeho z Maine; využíval Seriphus do poslední kapky toho, co mohl tanker dát společnosti William Henningay a syn; nadával na podivné národy Orientu a zároveň s nimi bokem obchodoval, aby získal co nejvíc pro svůj vlastní prospěch.

Obchodující kapitáni a strojníci se sklonem zvyšovat si mzdu pašováním alkoholu a kontrabandu byli ve východní službě běžní. Morganův rival v tomto směru na palubě Seriphusu vládl strojovně a rád prohlašoval, že každá plavba je zlatý důl pro kapitána i pro něj.

Hlavní strojník Seriphusu neviděl v páře žádnou slávu, jen dolary; sbíral každou kapku oleje, aby ušetřil. Jmenoval se Paul Richter — muž s hrubými rysy, který se rád chlubil svou dcerou na pevnině a tím, jak z ní vychovává dámu.

Paul Richter — kterého Morgan nenáviděl a sledoval — byl příliš zručný ve všem, co souviselo s parou a jejím využitím, než aby mohl být z lodi

odstraněn. Starý Henningay věřil v protichůdné síly na svých tankerech — vedlo to k soupeření a efektivitě místo malichernosti a intrik proti majitelům. Seriphus se po okružní plavbě do zátoky Laichau v zálivu Peč'-li vrátil do San Francisca a byl odstaven do suchého doku u Oaklandu k celkové opravě. Richter po podání přesné a podrobné zprávy Henningayovi mladšímu navštívil operu, uložil do banky určitou částku, kterou vydělal na poslední plavbě, a pak odjel na jih do domu své dcery. Tam našel potíže; Hylda, jeho dcera, měla milostný vztah s lodním elektrikářem jménem Gathright, mladíkem s malým platem a neomezenými ambicemi.

Po všech sedmi mořích, od smrti své bavorské manželky na rakovinu prsu, Richter, hlavní strojník Seriphusu, dřel, potil se, šetřil a pašoval kontraband z přístavu do přístavu, aby mohl říci:

„Tohle je moje dcera! Podívejte se na ni!“

Ted' však zjistil, že Hylda, sedmadvacetiletá, poněkud upjatá a hudebně nadaná, dala své slovo elektrikáři, o němž byl přesvědčen, že není hoden ani oprášit její boty. Richter, zvyklý být topiče, vyhodil Gathrighta z domu a svou dceru zamkl. Plakala sedm dní. Gathright byl viděn ve městě. Richterův hněv ustoupil chladnému inženýrskému kalkulu.

„Nač jsem studoval na univerzitě a vysoké škole? Proč mám všechny ty certifikáty? Já si s Gathrightem poradím!“

Žádný olej nebyl hladší než Richterův pečlivě připravený plán; poslal Hyldu pryč a setkal se s Gathrightem.

„Dobře, co se týče mé dcery,“ řekl elektrikáři. „Popluješ se mnou jednu plavbu — zajdeme za Henningayem — zařídím, aby sis vydělal sto padesát dolarů jako elektrikář na palubě Seriphusu.“

Gathright jel s Richterem do San Francisca. Přejeli znovu zátoku, aniž by se setkali s Henningayem mladším, za soumraku přešli přes podpůrné trámy a nastoupili na Seriphus. Richterův hlas se rozléhal opuštěnou lodí i suchým dokem:

„Pojď, ukážu ti dynama a motory. Nejdřív půjdeme do kotelny, tam jsou čerpadla.“

Kotelna, před strojovnou tankeru, byla místem plným hadovitých trubek, ventilů, průchodů k moři a olejových úniků z nádrží. Seriphus byl přestavěný na spalování oleje, protože byl postaven ještě před tím, než se surová ropa běžně používala jako palivo. Tři dvoustranné skotské kotle vyráběly páru, která poháněla trojčinný expanzní motor.

Richter znal cestu do kotelny i se zavázanýma očima. Přesto škrtal zápalkami, aby vedl Gathrighta, a poznamenal, že novější lodě Henningayovy flotily mají záložní akumulátory pro osvětlení, když dynamo přestane běžet. Gathright, poněkud podezřívavý vůči Hyldinu otci, si dával pozor, aby zůstal o dva kroky za hlavním strojníkem. Došli k průvlaku s dveřmi mezi strojovnou a kotelnou a sklonili se pod ním. Richter našel baterku, rozsvítil ji a kroužil světlem, jako by Gathrightovi ukazoval jeho budoucí práci.

„Tady je čerpadlo poháněné motorem,“ řekl. „Něco je špatně s komutátorem — jiskří při zatížení. Dokážeš to opravit?“

V jeho hlase zazněla profesní výzva; Gathright zapomněl na opatrnost, klekl si, naklonil se k motoru a přejel prstem po komutátorových lamelách. Zdály se hladké a bez karbonu.

Richter obrátil baterku v ruce, jednou, podruhé máchl a udeřil kovovým koncem lampy Gathrighta do hlavy, těsně nad pravým uchem. Gathright padl jako podřátý a zůstal ležet s křečovitě se svíjejícíma rukama na kovové desce.

Richter si zapálil zápalku a prohlédl si elektrikáře.

„Dobře,“ zabručel. „Teď tě schovám tam, kde tě nikdo nikdy nenajde — leda na můj rozkaz.“

Ohořelý pahýl svíčky, přilepený voskem k napájecímu potrubí, poskytoval Richterovi dostatek světla k práci. Klel, potil se, jednou se zaposlouchal, nasadil klíč na hlavy šroubů na průlezovém víku záložního kotle a

povoloval vzdorující šrouby, dokud víko s kovovým zaduněním nespadlo k jeho nohám. Gathright byl štíhlý muž, snadno se dal protáhnout průlezem; Richter neměl nejmenší potíže zvednout elektrikáře a strčit ho dovnitř, z dohledu. Zdálo se strojníkovi, když na okamžik zaváhal, že Hyldin milenec jednou zasténal a naplnil kotel dutým ozvěnovým zvukem.

Váhání pominulo; Richter spolkl své pověřivé obavy, nasadil víko zpět, utáhl šrouby pevněji než kdy dřív — málem strhl závity — a ustoupil, otíraje si čelo rukávem kabátu.

Na Richterově dalším jednání toho večera nebylo nic zvláštního. Lodník, který přišel na palubu za úsvitu, dlouho předtím, než dělníci v suchém doku začali pracovat, si všiml mokré hadice od břehu, tenkého proužku páry za podsaditým komínem tankeru a vlečící se stopy kouře, která se šikmo nesla nad nepořádným palubním prostorem Seriphusu.

„Zkoušel jsem ten záložní kotel,“ vysvětlil Richter, když lodník prošel dveřmi v přepážce. „Myslím, že těsní a není zanesený, ale ten pravobokový bude potřebovat nové trubky a celkové vyčištění. Podej mi mýdlo — chci se umýt.“

Richter si osušil ruce ručníkem, hodil ho směrem k motorovému napájecímu čerpadlu, a když odcházel z kotelny, jeho pohled přelétl od pevně utaženého průlezového víka k manometru na parním potrubí. Ukazoval sedmdesát liber — dost na to, aby uvařil i těžšího muže, než byl Hyldin milenec.

„Myslím, že to byla dobrá práce,“ uzavřel první strojník Seriphusu.

Druhý strojník tankeru, Skot s hlasem drsným jako pilník škrábající o plech, stál a sledoval, jak Richter vyvažuje krok, když se ten zavalitý šéf blížil po podpěrném trámu.

„Vidím, že máte páru,“ poznamenal Skot, když Richter přelezl zeď suchého doku.

„Ano, v záložním kotli.“

Pan S. V. Fergerson poklepal dýmkou o podpatek boty.

„Sám jsem ho kontroloval, nebylo to později než včera dopoledne. Byl těsný jako buben a bez nánosů. Nechal jsem ten průlez...”

„Zatraceně špatně utěsněný!“ zavrčel Richter.

Ferguson se chystal něco vysvětlit, ale šéf spěchal pryč z dohledu Seriphusu. Byla na tom tankeru vzpomínka, která vyžadovala pár sklenek, aby se na ni zapomnělo. Richter dal Skotovi rozkaz, který nepřipouštěl odpor.

„Jdi na palubu a upust' páru! Ten kotel je v pořádku!”

Zahřmění, když Richter procházel kolem budov suchého doku, ho přimělo otočit se a naslouchat. Ferguson podle rozkazu odpouštěl páru ze záložního kotle. Něco, snad voda nebo nečistoty, ucpalo potrubí; unikající pára hvízdala, prskala a vystoupila do vysokého, pronikavého tónu, který zněl Richterovým podrážděným nervům jako výkřik trpící duše. Tón zeslábl, pak se znovu rozječel v pronikavém skřípění. Richterovi se třásla ruka, když si otíral čelo a rozhněvaně si stahoval mokrý rukáv.

V představách mu zvuk, který vycházel z pravoboku Seriphusu, zesílený a dutě odrážený dokem, zněl jako Gathright volající Hyldu. Richter si zakryl uši a potácel se pryč. Ezra Morgan urychlil všechny opravy nutné k tomu, aby byl Seriphus připraven k vyplutí; tanker opustil suchý dok, proplul Zlatou bránou a nabral ropu v přístavu v jižní Kalifornii.

Všechny nádrže plné, na palubě pevně upevněný náklad sudů s mazivy — určený železnici v Mandžusku — a palivo do kotlů přivedly Seriphus až k ponorné značce. Odpoutal se od pobřeží a přeplul Pacifik, kde na třech zapadlých východních kotvištích vyložil náklad a potěšil zástupce odběratelů ropy včasnými dodávkami.

Romantika karavanních cest a bledých petrolejových lamp hořících v tatarských stanech unikala jak Ezrovi Morganovi, tak Richterovi; oba se věnovali svému obchodu — výměně amerického a anglického zlata za kontraband, po němž byla ve Státech velká poptávka. Hlavní strojník dával

přednost opiovému pryskyřníku jako cestě k bohatství; Ezra obchodoval s alkoholem a hedvábím, neopracovanými drahokamy a vzácnými krajkami. Naštěstí pro klid hlavního strojníka nebyl záložní dvoustranný skotský kotel během ruské plavby použit. Na Gathrighta se zapomnělo a Hylde, v bezpečí na východní hudební škole, sotva naváže další nevhodný vztah. Richter, zbavený tíhy, chodil po strojovně a kotelně a pobrukoval si, zatímco dynamy vrněla, čerpadla klapala a křížníky pístů vydávaly svůj rytmický zvuk.

Uprostřed Pacifiku, při druhé plavbě — tentokrát do země bez ropy, pokud kdy nějaká byla, na Mindanao — vrazil do dveří přepážky vyděšený topič, hnáný opařující párou, a na Seriphusu bylo rázem plno práce. Levoboční kotel praskl v trubce; záložní kotel uprostřed lodi byl naplněn čerstvou vodou a olejové trysky zapáleny.

Richter, svlečený do půli těla — na palubě bylo sto sedmnáct stupňů horka — hnal své lidi k nadlidskému výkonu. Ezra Morgan měl sedm hodin po havárii páru i rychlost, kterou požadoval, a to velmi rázně sdělenou hlasovou trubkou z můstku. Fergerson, jinak vždy tichý muž, měl druhý den důvod vstoupit do kajuty šéfa, kde Richter seděl a psal dopis Hyldě, který chtěl odeslat přes loď mířící domů. Richter se na druhého strojníka zamračil.

„Ten záložní kotel...“ začal Fergerson.

„Co s ním?“

„No, člověče, pění a prasklo sklíčko na vodoměru a něco s ním není v pořádku.“

„Nemůžeme opravit levoboční kotel, dokud nedoplujeme na Mindanao.“

Fergerson se otočil k odchodu.

„Podal jsem vám hlášení,“ řekl kysele. „Ten kotel je očarovaný nebo co.“

„Nebud' směšný!“ zavrčel Richter a znovu se sklonil nad dopisem.

Na chvíli zaváhal, okusoval konec pera a snažil se najít slova pro Hyldu. Pak pokračoval:

„...očekávám návrat do San Francisca do pětatřiceti dnů. Pokračuj v hudbě — zapomeň na Gathrighta — najdu ti dobrého muže s rovnými rameny a velkým jménem, až se vrátím a budu mít čas se porozhlédnout.“

Richter dopis skutečně odeslal spolu s kapitánovou poštou, když Seriphus toho odpoledne minul vládní uhelnou loď a přiblížil se natolik, aby mohl balíček přehodit na palubu. Ezra Morgan se opřel o zábradlí můstku a pozoroval šmouhu kouře a proud páry vycházející z nízkého komína tankeru. Zavolal Richtera, který vystoupal po žebříku na můstek.

„Plujeme jen devět a půl uzlu,“ řekl Ezra Morgan. „Máte málo páry — a je jí čím dál méně. Co se děje? Šetříte palivo?“

„Ten záložní kotel pění,“ vysvětlil šéf.

„K čertu s vámi i s vaším záložním kotlem! Jak jste mohl opustit San Francisco s vadným kotlem? Ve vaší zprávě pro pana Henningaye stálo, že je všechno v pořádku!“

„Pěna vzniká z mýdla nebo — něčeho jiného ve vodě.“

„Něčeho jiného...“

Richter se od Ezry Morgana vzdálil pod záminkou, že jde dolů do kotelný. Místo toho však zamířil na zád' a opřel se o zábradlí. Nějakým způsobem se toho záložního kotle bál — a také toho, co mu připomínalo svědomí.

Sotva se třemi čtvrtinami potřebného tlaku páry se Seriphus doplazil na Mindanao a byl nucen vrátit se do Kalifornie bez opravy levobočního kotle. Zatímco kotláři prováděli opravy, vyměňovali trubky a trubkovnici, Richter se setkal se svou dcerou, která přijela z hudební školy. Změna na ní byla zřetelná; o Gathrightovi nemluvila vůbec, jeho zmizení nedokázala pochopit; a Richter, vnímavý v tom, co se týkalo jeho dcery, si uvědomil, že její hubenost a zamyšlenost pramení z toho, že elektrikář zmizel.